

Skuldt videre og siger, at det er i sin Orden, at Grundtrækkene for denne Ordning komme til at fremtræde indtrykkeligt og tydeligt gennem Loven, saa at man ikke henvises til at skaffe sig Underretning om den ved at læse Bilag og Motiver til Lovudkastet. Men det bliver dobbelt nødvendigt at optage Bestemmelser herom i Loven, naar Regjeringen i Motiverne til sit Lovforslag har meddeelt os Forhandlingerne imellem Regjeringen og Althinget og deriblandt ogsaa det Lovforslag, Regjeringen har forelagt Althinget, og paa Grundlag af hvilket Ordningen skulde finde Sted, og Rigsdagen finder, at der i dette Lovforslag indeholdes Bestemmelser, som Rigsdagen for sit Vedkommende ikke kan tiltræde. Det maa dog fornødtvis af Alle opfattes saaledes, at Meningen er den, at naar Rigsdagen i denne Stund vedtager det den forelagte Lovforslag, saa forpligter den sig derved paa en Maade til at yde det finantsielle Tilskud, naar Regjeringen og Althinget ordne Sagen betræffende Islands forfatningsmæssige Stilling paa den i Motiverne angivne Maade. Hvis dette ikke er Meningen, forstaaer jeg ikke Motiverne eller Lovens Fremkomst i dette Dødsblik. Naar Rigsdagen nu vedtager det foreliggende Lovudkast, kan den ikke loyalt ad Aare nægte det Tilskud, hvorom der her er Tale, naar Regjeringen og Althinget virkelig have bragt Sagen til Ende paa den Maade, der er angiven i det i Motiverne indeholdte Forfatningsudkast. Dersom man altsaa mener, at dette Udcast indeholder Bestemmelser, som ikke kunne billiges, og som Rigsdagen ikke kan gaae ind paa, saa er det virkelig nødvendigt i den Henseende at tage det nødvendige Forbehold og foranledige den fornødne Tilføining i Lovforslaget. Det kan ikke hjælpe, at den ærede Minister erklærer, saaledes som han har gjort det idag, at der i det Forfatningsudkast, der af en tidligere Regjering er forelagt Althinget, findes Bestemmelser, som ikke bør findes der; det viser kun, at Sagen ikke har været moden til at forelægges Rigsdagen paa den Maade, som skeet er. Rigsdagen kan ikke have nogen Sikkerhed for, at det vil falde i den nuværende ærede Justitsministers Lod at gennemføre Sagen med Island, og den har alt-

saa saameget mindre Sikkerhed for, at Sagen vil blive gennemført med saadanne Endringer, som den ærede Minister muligens maatte angive som dem, han tilligter at foretage i det engang af Regjeringen for Althinget forelagte Forfatningsforslag. Men, som sagt, hvis denne Regjering eller en følgende enedes med Althinget om Forfatningsforslaget saaledes, som det engang er forelagt, saa vilde Islanderne med god Grund kunne sige til den danske Rigsdag, naar denne senere vægrede sig ved at yde sit Bidrag: I have ved at votere Lovforslaget om denne Bevilling, hvortil det tidligere Forfatningsudkast var føiet som Bilag, givet os den Tro, at naar vi gif ind paa den af Regjeringen tilbudte Ordning, saa vilde I give Pengene. Jeg siger, at dette vilde Islanderne med fuldkommen Føie kunne gjøre gjældende. Er det ikke vor Mening at gjøre det, bør vi sige det nu, det skyldes vi Islanderne, det skyldes vi Regjeringen, og det skyldes vi os selv.

Det er sikkert nok, at foraavidt det er Meningen at henføre Alt det til Islands særlige Lovgivningsmyndighed, som opregnes i Lovforslagets § 2, saa skeer der en Udvidelse af Omraadet for de nuværende under Althinget hørende Anliggender. Det er fremdeles, troer jeg, ubestrideligt, at de Bestemmelser, som findes i det Althinget forelagte Lovforslags §§ 3 og 4, ere af den Art, at Rigsdagen ikke kan give sit Samtykke til, at noget Saadant stikende vedtages ved en Forhandling mellem Regjeringen og Althinget. Den danske Rigsdag kan umuligt lade det være Noget, som skal være afhængigt af det islandske Althing og Kongen, eller af Kongen alene, hvorledes Island i sin Tid under en vis Forudsætning skal tage Deel i den almindelige Lovgivningsmyndighed. Den danske Rigsdag kan ikke sige, at det er en Ting, som kun skal afgøres af Island selv, om det vil sende 20 eller 50 Rigsdagsmænd til Rigsdagen for at tage Deel i den almindelige Lovgivningsmyndighed. Det kan efter min Formening heller ikke siges at være rigtigt, at Islanderne, naar der bliver Spørgsmaal om deres Deeltagelse i Udøvelsen af denne Myndighed, ensidigt skulle kunne bestemme, hvor stort deres Bidrag skal være til de almindelige Statsanliggender, og